

W 1947 r. rozpoczęto w Polsce produkcję radioodbiornika **Aga** na licencji szwedzkiej firmy Aga-Baltic, wykorzystując do tego celu części, podzespoły oraz dokumentację dostarczoną przez to przedsiębiorstwo. Model Aga, jako jeden z pierwszych produkowanych tuż po wojnie, był montowany równolegle w warszawskich Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych oraz w Państwowej Fabryce Odbiorników Radiowych w Dzierżoniowie. Ze względu na wysokie koszty zarówno produkcji jak i sprzedaży, w warunkach powszechnego zubożenia społeczeństwa i licznych niedoborów, z odbiornikiem Aga nie wiązano nadziei na szeroką radiofonizację kraju. W tym celu planowano opracowanie własnej konstrukcji taniego radioodbiornika. Aga, jak na realia powojenne, jest urządzeniem o rozbudowanej konstrukcji – to zasilana sieciowo sześciolampowa superheterodyna o zmiennej amplitudzie, przeznaczona do odbioru fal krótkiego, średniego i dalekiego zasięgu. Jej podzespoły wykorzystano w konstrukcji odbiornika Pionier, który był skierowany do masowego użytkownika.

W 1949 roku produkcję odbiorników Aga przeniesiono do Zakładów Radiowych im. M. Kasprzaka w Warszawie. Tam przeprowadzono modernizację odbiornika i zastosowano podzespoły krajowej produkcji. W ciągu kilku lat odbiornik Aga był sukcesywnie zmieniany i udoskonalany, co zaowocowało powstaniem siedmiu typów: Aga-1742, Aga-1651, RSZ F (tak zwana aga abonencka), **RSZ-47** (Aga-1743), RSZ-F-3W, RSZ-H-3W oraz RSZ-F-8W. Różnice między nimi sprowadzały się przede wszystkim do rodzaju wykorzystanych lamp, czy zmian układu elektrycznego. W modelu RSZ-47 zrezygnowano z elektronowego wskaźnika dostrojenia. Prace rozwojowe nad Agą zainspirowały ZRK do wprowadzenia konstrukcji całkiem nowych odbiorników. Tym samym Aga dała początek modelom takim jak: Syrena, Wola czy popularna Stolica.

Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski